

ÉN MÉGIS KESERGŐ NÉPEM

A bölcsőnél — a sírnál
s végig az úton sírnál
te furcsa nép — kesergő,
minden dalodban felhő,
ha szívből jön!

Míg felnő
a gyermek ezt tanulja,
s ki részeként tanúja:
a költő mit tehetne?
Derül, vagy bús a kedve,
dalát könnyezve fújja.

Érintsen istenujja
Hermésznek s táltosodjon
jókedved végre: új hon
ölel szívére, látod,
vésőd és kalapácsod
magad hasznára koppan.

Ismerlek egyre jobban,
mégis maradsz te rejtély,
mely bár szívemben elfér,
nem nyílik, mint a rózsza
napfényre, vallatóra,
titkát megőrzi mégis.

Ezért búsongok én is
talán itt dalaiban,
örömben és búban.

Örömben és a búban
egyként — ki tudja jobban,
felsírunk, mint az erdők,
mi ős-örök kesergők...

Talán azért titokban,
ha erdők lombja lobban
itt készülődik bennünk,
hogy lehet már nevetnünk,

— s kinyílunk mint a Flóra
hosszánk simuló szóra.